

vare Medlemmer af det tidligere Udvalg, at vi meget vilde have ønsket, at man deri kunde være kommen os imøde. Hvad den disciplinære Straffemyndighed angaar, da er det med Hensyn til den i Lovforslaget bestemt, at der ved Udmaalingen af de Straffe, der af den kunne anvendes, skal tages Hensyn til Lovbogens almindelige Regler om Strafs Anvendelse, og at disse Straffe ikke skulle kunne anvendes, uden at den Paagjældende ialtsald har en Berettigelse til at kræve Dom, hvis der er Tale om vanærende Handlinger og om, at Straffen i Gjentagelsestilfælde vil faae Indflydelse paa hans fremtidige Skjæbne. Det er en meget væsentlig Bestemmelse, der i saa Henseende nu har fundet Plads i Lovbogens sidste Kapitel, og den stemmer med, hvad Udvalget i forrige Samling netop androg paa maatte fyldestgøres.

Allerede i de nu nævnte Retninger er der saaledes. — det tør jeg nok sige — stor Anledning til at udtale Erkjendtlighed overfor den høitagtede Krigsminister. Men der er en anden og meget vigtigere Retning, hvori dette ligeledes er Tilfældet, og det er, at Lovforslaget, som det nu foreligger, ikke længere er et Lovforslag alene for Hæren, men er et Lovforslag for begge Værn, er et Forslag til Straffelov for den danske Krigsmagt. Det vil erindres, at det var ikke blot et Dnsse fra Udvalgets Side, men at det ogsaa var et Dnsse, der deltes af Landsthinget, og som blev udtalt af dette i et ligefremt Botum: at Krigsministeren maatte se sig istand til — snarest mulig endogsaa — at forelægge et Lovforslag, der gav Regler om Straffene for den samlede Krigsmagt. Det vil endvidere erindres, at der ved en velvillig Imødekommen fra Marineministerens Side under Landsthingets Forhandlinger i forrige Samling var blevet nedsat en Kommission, bestaaende af Generalauditoren for Søetaten og af fire Søofficerer, der skulde stræbe at imødekomme det Dnsse, som i saa Henseende gjorde sig gjældende her i Thinget, og der skulde vise Veje til, hvilke særlige Straffe der muligen maatte anvendes, forat dette Dnsse kunde bringes i Dpfyldelse. Men det vil ogsaa erindres, at Udvalget, kort før vi skulde til at forhandle Sagen her i Thinget selv,

igjennem Ministeren modtog en Skrivelse fra Kommissionen, som bestoværre beredte os en stor Skuffelse, idet det i samme udtaltes, at Marinen, eller at ialtsald de militære Medlemmer af Kommissionen, maatte andrage paa en særlig Lovbog for Søetaten, og det en Lovbog, som var en fuldstændig Lovbog for samme, der ikke blot behandlede de militære Forbrydelser og de derpaa anvendelige militære Straffe, men som ogsaa gav almindelige Regler med Hensyn til borgerlige Forbrydelser, naar disse bleve begaaede af Folk af Søværnet. Den høitagtede Minister saae sig under disse Omstændigheder ikke istand til heri Thinget at give noget Tilfagn om, at han meget snart vilde kunne overvinde den Modstand, der saaledes var beredt, saa at han enten vilde kunne forelægge et Forslag til Lov, som skulde være en fælles Straffelov for den hele Krigsmagt, for begge Værn, eller ogsaa blot samtidig tvende Lovforslag, et for Hæren og et for Søværnet. Det er derfor tilvisse meget glædeligt, at det ikke bestomindre er lykkedes Ministeren at bryde den omtalte Modstand, saa at han allerede nu har kunnet forelægge et Straffelovforslag for hele Krigsmagten. Det er et Dnsse, der altid har været levende hos den danske Repræsentation, naar der har været Tale om denne Gjenstand, saaledes f. Ex. først i 1850 og senere i 1867, at et saadant Lovforslag netop maatte komme til at gjælde for den samlede Krigsmagt, og at det er lykkedes den høitagtede Minister at imødekomme det i forrige Samling af Landsthinget i saa Henseende udtalte Dnsse, fortjener altsaa, som sagt, tilvisse Thingets Anerkjendelse og vor Tak. Det er jo altid behageligt at forny Bekjendtskabet med en gammel Ven og at finde hos ham et fuldstændigt Præg af Velvære siden den Tid, da man skiftes fra ham, og naar man saa tillige opdager, at han endogsaa har vundet i indre Uddannelse, da er det dobbelt glædeligt; og det tilmed endnu mere, naar Forandringen er foregaaet saa hurtigt og er saa væsentlig, at den i Grunden minder mig om Middelalderens Ridder, der drog misfornøiet bort fra sin Borg, men som vendte tilbage med to Slotte. Imidlertid er Spørgsmaalet, mine Herrer,